

Korejské písmo a jeho historie

V korejštině se používá fonetické písmo označované v Korejské republice jako **hangŭl** (한글; han = endonymum pro Koreu, kŭl = písmo) a v KLDŘ jako **čosŏngŭl** (조선글; podle jiného endonyma pro Koreu).

Hangŭl je hláskové písmo (jednotlivá písmena odpovídají jednotlivým hláskám) podobně jako latinka nebo cyrilice. Od latinky se však liší v tom, že jeho **písmena** (korejsky označovaná jako čamo 자모 [z čínského 字母]) **se nepíší lineárně za sebou, ale skládají se do větších bloků, které odpovídají slabikám.**

Např. slovo pŏm „tygr“ se v hangŭlu zapisuje písmeny ㅍ (p), ㅑ (ö) a ㅁ (m), nestačí ale písmena jen položit vedle sebe: složí se do jediného celku: 범.

Hangŭl se tak na první pohled může podobat čínskému písmu (což je také jedním ze záměrů tvůrců), i když jeho vnitřní logika je zcela odlišná. Hangŭl je v Koreji důležitým patriotickým symbolem, jeho vznik se v KLDŘ i v Korejské republice připomíná jako státní svátek (v Korejské republice 9. října, v KLDŘ 15. ledna).

Jednotlivé slabiky hangŭlu se mohou psát buď ve vodorovných řádcích (slabiky po sobě následují zleva doprava, řádky shora dolů) nebo ve svislých sloupcích (slabiky po sobě následují shora dolů, sloupce v tomto případě zprava doleva). Psaní ve sloupcích podle čínského vzoru je historicky starší a udrželo se velmi dlouho (ještě v 80. letech 20. století se např. noviny běžně tiskly ve sloupcích), dnes drtivě převažuje psaní v řádcích a psaní ve sloupcích je spíše výjimkou.

Mimo hangŭl se v korejštině mohou používat také čínské znaky, tzv. handža.

Používají se především **pro odstranění homonymie ve slovech sinokorejského původu** (v čínštině se od sebe slova odlišují tónem; korejština tóny nemá, proto se v ní několik různých slov převzatých z čínštiny vyslovuje stejně; např. slovo *to* „ostrov“ z čínského 島, pchin-jinem *dǎo*, se vyslovuje zcela stejně jako *to* „provincie, cesta“ z čínského 道, pchin-jinem *dào*). Význam je zpravidla možné odvodit z kontextu; je-li ale třeba slova odlišit, jedinou možností je použít čínský znak.

Užívání čínských znaků bylo poměrně běžné ještě v průběhu 20. století, dnes je na ústupu – v KLDŘ byly zcela zrušeny, v Korejské republice se učí na středních školách asi 1800 znaků, ale používají se poměrně málo (mimo jiné i proto, že se dost špatně píší na počítači). Užívají se především v **odborných textech** (kde je frekvence sinokorejských slov nejvyšší) a z estetických důvodů v **kaligrafii** a **některých typech nápisů** (např. v novinových titulcích, které by samy o sobě byly nejednoznačné). Někdy se také připojuje čínský znak v závorce za zápis v hangŭlu.

Historie písma v Koreji

Nejstarším písmem v Koreji je čínské písmo.¹ K prvním kontaktům s čínskou kulturou docházelo zhruba od 2. století před naším letopočtem), v období Tří království již bylo zcela běžné.

V nejstarší době však nebyla čínským písmem zapisována korejština, místo toho se texty psaly přímo v klasické čínštině (**klasická čínština užívaná v korejském prostředí se v korejském kontextu označuje jako hanmun** 한문, 漢文, cf. japonské kanbun). Hanmun není zcela totožný s klasickou čínštinou používanou v Číně, jazyk v Koreji prošel svébytným vývojem. Také výslovnost jednotlivých znaků běžná v Koreji se zřejmě velmi lišila od výslovnosti užívané v Číně. **Znalost klasické čínštiny byla omezena na aristokracii a vysokou byrokracii, takže většina obyvatelstva byla zcela negramotná.** Přestože vedla ke zhoršení dostupnosti textů širokým vrstvám, klasická čínština si udržela svou prestiž velmi dlouho a jako převažující jazyk krásné literatury se používala až do 19. století (v pozdějším období se napětí mezi korejštinou a čínštinou dokonce využívá jako literárního prostředku k tvorbě slovních hříček – využívá se toho, že text má určitý význam v čínštině, ale při fonetickém přečtení znaků v korejštině dostane význam zcela jiný; tento druh hříček je typický pro poezii básníka Kim Sakkata [1807-1863]).

Pouze čínskými znaky však není možné zachytit korejský text jednak kvůli odlišnému slovosledu (klasická čínština má slovosled podmět – přísudek – předmět, korejština obvykle podmět – předmět – přísudek), jednak kvůli tomu, že v korejské větě je třeba použít gramatické přípony, které v klasické čínštině neexistují. Postupem času však vznikla potřeba zachytit čínským písmem přímo korejský text. Tímto způsobem vzniklo několik systémů označovaných jako **idu** (이두, čínskými znaky 吏讀, vlastně „úřednické čtení“). **Idu je souhrnné označení pro několik různých systémů, které usilují o překonání diskrepance mezi klasickou čínštinou jako psaným jazykem a korejštinou jako jazykem mluveným.**

Užívá se především tří principů:

1. fonetické použití znaku: čínský znak je použit k naznačení výslovnosti korejského slova, jeho čínský význam se nebere v úvahu – tento postup se používá zvláště u vlastních jmen a gramatických koncovek,
2. sémantické použití slova: čínský význam je použit k označení významu korejského slova, i když se korejské slovo čte jinak; korejská výslovnost se tedy nebere v úvahu,
3. použití dvou čínských znaků: první znak vyjadřuje výslovnost korejského slova, druhý znak jeho význam. Protože korejská slova jsou často víceslabičná, vyjadřuje první znak jen jejich první slabiku.

---

¹ Někteří autoři uvažují o autochtonním předčínském korejském písmu nebo dokonce o několika takových písmech, spolehlivý doklad však neexistuje.

Např. korejský výraz *kurŭm* (구름) „mrak“ se tímto způsobem přepisuje jako 屈雲: první znak sám o sobě znamená „ohýbat se“ a v sinokorejském čtení se čte jako *kul*, což naznačuje první slabiku korejského slova, druhý znak, sinokorejsky čtený *un*, vyjadřuje význam „mrak“).

Rozlišujeme čtyři hlavní formy idu:

- a) **idu počátečního období** – jde vlastně o pronikání korejských prvků do hanmunu: korejský slovosled, přepis některých jednotlivých slov pomocí čínských znaků, které neměly být interpretovány sémanticky; doloženo hlavně na nápisech v období Tří království,
- b) **ičchal (úřednický styl)** – principy idu se zde už uplatňují systematicky; užívá se korejský slovosled, ale převážně sinokorejská slovní zásoba; fonetické použití znaků se už důsledně užívá pro přepis korejských gramatických morfémů, volba jednotlivých čínských znaků byla zpočátku značně nahodilá (takže někdy není jasné, zda se má slovo chápat jako fonetický přepis nebo jako slovo v hanmunu), později se však systematizovala; byl užíván především pro praktické potřeby nižšími úředníky (vyšší vrstvy používaly hanmun, nižší byly zcela negramotné), doloženo hlavně v úředních dokumentech z období Korjŏ a z počátku období Čosŏn; někdy se užívá až do konce 19. století, ale postupně je v úředních dokumentech obvyklejší kugjŏl.
- c) **hjangčchal (domácí styl)** – princip je podobný jako u ičchalu, ale snaha je nahradit maximální počet morfémů i celých slov korejským čtením (takže mnohdy není jasné, zda má být daný znak přečten korejsky nebo sinokorejsky); typické pro poezii žánru hjangga ze 7. - 10. století,
- d) **kugjŏl** – **Kugjŏl je v podstatě hanmun (klasická čínština), v níž jsou pomocí ustáleného systému fonetickým použitím čínských znaků doplněny korejské gramatické morfémy. Čínská slova se tedy čtou prostě sinokorejsky, korejské gramatické sufixy jsou vyjádřeny zvukově podobnými čínskými znaky.** Volba čínských znaků k přepisu jednotlivých korejských slabik je už velmi ustálená a omezená na několik desítek vhodných znaků, které se navíc graficky značně zjednodušovaly. Čínský text tak zůstal neporušen, ale byl pro korejského čtenáře díky korejským sufixům mnohem snáze srozumitelný.

Kugjŏl byl velmi populární především v konfuciánských kruzích přibližně od 15. století a hojně se užíval ještě na přelomu 19. a 20. století. Velkým impulsem pro rozšíření kugjŏlu bylo vydání pěti klasických čínských knih v této podobě, které připravil neokonfuciánský učenec Kwŏn Kŭn (1352-1409); tato podoba písma se stala vzorem pro jeho další využití. Umožnila to také skutečnost, že v korejštině značně vzrostl počet sinokorejských výrazů, takže většinu běžných čínských slov bylo nakonec možné použít i jako sinokorejské slovo.

Hangŭl byl vytvořen z iniciativy krále Sedžonga Velikého (vládl 1418-1450). Sedžong vládl v období relativního klidu a politických i diplomatických úspěchů. Sedžong sám byl velmi vzdělaný, zajímal se o klasickou literaturu a systematicky podporoval vědecké instituce, zejména pozvedl akademii Čiphjŏndžŏn (Ústav rady moudrých). **Hangŭl sám**

byl definován dvěma spisy z let 1443 a 1446. První z těchto spisů **Hunmin Čongüm-jeüi**, tedy *Systém správných hlásek pro vzdělání lidu – Příklady a principy*, byl vydán v roce 1443 pod jménem krále Sedžonga, pravděpodobně však vznikl za spoluúčasti akademiků. Je psán klasickou čínštinou, krátce poté (přesné datum však není známo) vyšel také korejský překlad (korejská slova a gramatické morfémy v hangülu, sinokorejská slova v čínských znacích s výslovností v hangülu pod nimi).

Sedžong ve slavné předmluvě zdůrazňuje, že hlavním cílem vzniku hangülu je zvýšení gramotnosti obyvatelstva: „*Řeč naší země se liší od čínštiny, tudíž ji čínskými znaky nelze dost dobře zapsat. Proto jsem nově vytvořil 28 písmen, veden přitom především úmyslem pomoci lidu, aby si mohl písmo snadno osvojit a v každodenním životě jej používat.*“

Dále se uvádí jednotlivé znaky nového písma a jejich analogie k výslovnosti čínských znaků.

Tento stručný spis byl později doplněn podrobnějším Hunmin Čongüm-härje (Systém hlásek pro vzdělání lidu - vysvětlení a příklady, 1446), rovněž v klasické čínštině, ve kterém osm akademiků z Čiphjondžön objasňuje teoretické principy nového písma v souladu s dobovou čínskou jazykovědou. (Z tohoto spisu pochází proslulý výrok: „*Vzdělaný člověk ovládne toto písmo ani ne za den, hloupý člověk se mu může dokonale naučit za deset dní.*“)

O další rozvoj hangülu měla pečovat instituce označovaná jako Ŏmunčchong (Úřad pro korejské písmo, založen 1443, zrušen 1506) a také Čongümčchong (Úřad pro pravé písmo), který se měl zaměřovat na vydávání buddhistických spisů.

Podrobnější informace o vzniku hangülu včetně ukázek z jednotlivých základních textů najdete v knize Klasická korejština od Vladimíra Pucka a Vladimíra Glomba (Praha: FF UK, 2013).

Král Sedžong dále podporoval publikaci knih v novém písmu, která měla ukázat jeho vhodnost pro různé literární žánry. Korejská slova jsou zde psána hangülem, sinokorejská čínskými znaky.

V roce 1447 byl vydán epos *Písně draků letících k nebesům*, chvalozpěv na vznik státu Čosön, napsaný už korejsky s komentářem v klasické čínštině, v roce 1459 spis *Worin sŏkpo* („Měsíc a Buddha“; skládá se ze dvou částí: první tvoří soubor Sedžongových vlastních básní *Písně měsíce odrážejícího se v tisíci řekách*, druhou část životopis Buddhy z pera Sedžongova syna Sedžoa), v roce 1481 konfuciánský moralistní spis *Samgang hängsildo ōnhä* (Výklad ke Skutečným vyobrazením jednání dle Tří morálních pravidel; vydáno zrcadlově s textem v hanmunu).

České ukázky z těchto dokumentů najdete v knize Vladimíra Glomba a Miriam Löwensteinové Korejská náboženství (Praha: Togga, 2014).

Mimoto byly v hangülu vydávány korejské překlady klasických čínských spisů, ale i praktické spisy z oblasti medicíny či zemědělství. Hangül se také začal používat pro výuku čínštiny jako pomůcka k transkripci čínských znaků.

Hangŭl se hned setkal s odporem ze strany konfuciánských vzdělanců. Již v roce 1444 proti jeho zavedení ostře protestoval učenec Čchö Manri (최만리), který požadoval výhradní užívání čínštiny nebo v krajním případě idu, s tím, že čínské písmo je jediné „opravdové písmo“, kterým se lze odlišit od barbarů, kteří čínské písmo neznají. Podobný pohrdavý postoj u konfuciánské aristokracie přetrval v podstatě až do 19. století.

Poprvé byl hangŭl dočasně zakázán za vlády panovníka Jönsanguna (vládl 1494-1506) pod záminkou, že některé letáky kritizující tohoto mimořádně tyranského panovníka byly napsány v novém písmu. To vedlo ke zničení mnoha raných hangŭlských památek a pronásledování zastánců nového písma. Byly také zrušeny akademie, které měly o hangŭl pečovat.

V průběhu 16. století se ale hangŭl těší velké oblibě, jsou vydávány především překlady z klasické čínské literatury do hangŭlem psané korejštiny (král Söndžo, vládnoucí v letech 1567-1608, dokonce v roce 1585 vytváří zvláštní instituci pro vydávání překladů z čínštiny). Mnoho knih z tohoto období bylo bohužel zničeno během imdžinské války. Zároveň s tím však klesá jeho prestiž: jako prestižní jazyk vysoké literatury je vnímána klasická čínština a hangŭl je v tomto období vnímán spíše jako pomůcka pro studium čínštiny a pro méně vzdělané vrstvy než jako písmo samo o sobě. Byl také posměšně označován jako *önmun* („prosté písmo“) nebo *amkchül* („ženské písmo“). Přesto v tomto období vzniká literární tvorba v novém písmu – jednak romány určené prostým čtenářům, ale i poezie ve formách *sidžo* a *kasa*.

V prekladech z čínštiny se používá zvláštní styl *önhä*, charakteristický vysokou frekvencí sinokorejských slov (která se píší čínskými znaky).

Hangŭl se v období 15. - 19. století postupně mění v souvislosti s tím, jak se mění i korejský jazyk: zanikají některá písmena pro hlásky, které se přestaly rozlišovat.

Přestává se používat také značení tónů pomocí teček (bez tečky = rovný tón, jedna tečka = klesavý, dvě tečky = stoupavý), které se zpočátku používalo u sinokorejských slov (a z dosud nepříliš jasných důvodů i u slov korejských). Protože však neexistovala instituce, která by používání hangŭlu regulovala, bylo přizpůsobování písma spíše živelné a pravopis byl v tomto období velmi nejednotný.

V období 15.-19. století se tedy užívá tří různých písem: klasického čínského písma pro zápis hanmun, idu pro úřední dokumenty a hangŭlu mezi nižšími společenskými vrstvami.

Zájem vzdělanců o hangŭl nastal znovu až v 18. století v souvislosti se školou sirhak (praktické vědy 실학), která vedla k opětovnému zájmu o praktické otázky a k rozvoji korejského národního povědomí.

Velký význam měl učenec *Sin Kjöngdžun*, který ve spise *Výklad korejského hláskového písma (Hunmin čöngüm unhä, 1750)* popsal historii a strukturu hangŭlu. Ju Hüi (1773-1837) pak ve spise *Önmundži* (1824) přímo požaduje zavedení hangŭlu jako běžně používaného písma a užívání mateřského jazyka místo čínštiny.

Politická motivace k zavedení hangŭlu však nastala teprve po prolomení izolace Koreje na konci 19. století. **Nejvíce změn bylo zavedeno v roce 1894 v rámci tzv. reformy kabo: tehdy byl zrušen dosavadní systém konfuciánského školství a bylo zavedeno všeobecné školství na základě hangŭlu. Hangŭl se stal jediným písmem úředních dokumentů (sinokorejská slova se ovšem nadále psala čínskými znaky) a začaly v něm být také vydávány první korejské noviny Tongnip Sinmun.**

Velké zásluhy na standardizaci korejštiny měl zakladatel novodobé korejské jazykovědy Ču Sigjŏng (1876-1914), který také vytvořil samotný výraz hangŭl (místo dosavadního *ŏnmun* – prosté písmo). V roce 1921 byla založena Korejská lingvistická společnost (Čosŏn hakhŏ), z jejíž iniciativy byl v roce 1933 dosud neuspořádaný pravopis sjednocen. V roce 1937 byl vydán první korejský výkladový slovník.

Pravopis se samozřejmě vyvíjel i dále, a to v obou státech odlišně, v důsledku toho se **v KLRD používá mírně odlišný pravopis**, který reflektuje severní výslovnost – asi nejnápadnějším prvkem severního pravopisu je zachycování hlásky *r* na začátku slova, která se v jižních dialektech (ani ve spisovném jazyce Korejské republiky) nevyslovuje, ale v severních ano. Z toho důvodu se např. frekventované příjmení, které se v Jižní Koreji píše jako 0| a přepisuje jako *I*, v KLRD píše jako ㄹ| a přepisuje jako *Ri*, např. Kim Čong-unova manželka se jmenuje 리설주, což je třeba přepisovat jako *Ri Sŏl-džu*; její příjmení je severokorejská forma příjmení *I*, jen jinak zapsaná.²

V KLRD proběhlo několik jazykových reforem, jejichž hlavním cílem bylo vymýtit z korejštiny cizí slova a písmo dále „zlidovět“ a zracionalizovat – existovaly dokonce pokusy zrušit systém skládání písmen do bloků a psát písmena lineárně. Většina podobných reforem však byla brzy opuštěna.

Úzus KLRD a Korejské republiky se liší také v užívání cizích slov (která jsou v KLRD většinou nahrazována korejskými ekvivalenty).

Severokorejská a jihokorejská forma jsou tedy vzájemně srozumitelné, ale lze je od sebe často rozeznat již po několika slovech.

Pokud by Vás zajímaly podrobnosti problematiky korejských jazykových reforem a podrobné vysvětlení systému korejského pravopisu, obšírně o nich pojednává kniha Vladimíra Pucka a Marty Buškové Jazyková politika v Koreji (Praha: Karolinum, 2000).

Systém hangŭlu

Korejské písmo je velmi silně přizpůsobeno potřebám korejštiny – rozlišuje přesně ty rysy, které korejština potřebuje rozlišit, a nerozlišuje ty rysy, které rozlišit není třeba.

---

² Z toho důvodu také první jihokorejský prezident I Süng-man, který pocházel ze severu, přepisoval své jméno do angličtiny jako Syngman Rhee.

V důsledku toho např. hangŭl nerozlišuje mezi znělými a neznělými hláskami, protože takové rozlišení je zbytečné: v korejštině se (poněkud zjednodušeně řečeno) neznělé souhlásky vyskytují pouze na začátku a na konci slova (např. **범** *pŏm* „tygr“) a znělé zase pouze uprostřed slova mezi samohláskami (např. **나비** *nabi* „motýl“). K zachycení [p] i [b] tedy stačí jediné písmeno **ㅂ**.

System souhlásek se skládá z pěti základních znaků (to odpovídá pěti prvkům konfuciánské filosofie); jednotlivé znaky naznačují způsob, jakým se vyslovují:

- **ㄱ** (k/g) – znak vyjadřuje pozici jazyka, jehož hřbet se dotýká patra, podobně jako při artikulaci [k]
- **ㄴ** (n) – znak vyjadřuje pozici jazyka, jehož špička se dotýká dásně, podobně jako při artikulaci [n]
- **ㅁ** (m) – znak vyjadřuje tvar sevřených rtů
- **ㄷ** (s) – znak vyjadřuje špičku zubu (při pohledu z boku), protože hroz jazyka se při artikulaci této hlásky dotýká zubů,
- **ㅇ** (ng) – znak vyjadřuje kruhový tvar hrdla.

Ostatní symboly, především symboly pro aspirované hlásky, jsou utvořeny úpravou pěti základních přidáním jednoho tahu:

- **ㄱ** (n) → **ㄲ** (t) (vyslovuje se stejně, ale bez nazalizace),
- **ㅁ** (m) → **ㅂ** (p/b)
- **ㄷ** (l/r) vzniklo pravděpodobně spojením **ㄱ** a **ㅁ**,
- **ㄱ** (k) → **ㅋ** (kch),
- **ㄲ** (t) → **ㅌ** (tch),
- **ㅂ** (p) → **ㅃ** (pch),
- **ㄷ** (s) → **ㅅ** (č) → **ㅆ** (čch),
- **ㅇ** (ng nebo absence souhlásky) → **ㅇ** (dnes už nepoužívaný symbol, asi pro [ʔ]) → **ㅎ** (h).

Tzv. intenzivy se tvoří zdvojením základního písmene:

- **ㄱ** (k) → **ㄲ** (kk),
- **ㄲ** (t) → **ㄳ** (tt),
- **ㅂ** (p) → **ㅃ** (pp),
- **ㅅ** (č) → **ㅆ** (čč),
- **ㄷ** (s) → **ㅈ** (ss).

Tímto způsobem vzniká řada devatenácti souhlásek:

ㄱ ㅋ ㆁ ㄷ ㅌ ㄹ ㄴ ㄷ ㅌ ㄹ ㄴ ㅁ ㅂ ㅃ ㅅ ㅆ ㅇ ㅈ ㅉ ㅊ ㅋ ㆁ ㅍ ㅎ .

Základních samohlásek je deset:

ㅏ (a), ㅑ (ja), ㅓ (ö), ㅕ (jö), ㅗ (o), ㅛ (jo), ㅜ (u), ㅠ (ju), ㅡ (ü), ㅣ (i).

Jejich skládáním vzniká jedenáct samohlásek složených, které vyjadřují spojení samohlásky s předcházejícím j nebo w:

ㅘ (üi), ㅙ (wa), ㅚ (ä), ㅜㅣ (ü), ㅝ (e), ㅞ (jä), ㅟ (je), ㅠ (wa), ㅡ (wö), ㅢ (wä), ㅣ (we).

Jednotlivá písmena se skládají podle určitých pravidel do bločků odpovídajících jedné slabice. Každá korejská slabika se může skládat ze tří částí: iniciály (počáteční souhlásky), mediály (samohlásky) a finály (koncové souhlásky). Mediála je přítomna vždy, iniciála a/nebo finála mohou chybět.

Pokud slabika nemá iniciálu, používá se místo ní symbol ㅇ, který v tomto případě vyjadřuje nepřítomnost jiné hlásky – hláska ng se v korejštině na začátku slova nevyskytuje, takže nemůže dojít k záměně (např. 음 *üm* „princip jin“). Nepřítomnost finály se nijak zvlášť nevyznačuje.

Např. výraz *mugunghwa*, který označuje ibišek syrský, národní květinu Jižní Koreje, se skládá ze tří slabik: 무궁화. První slabika 무 mu se skládá ze znaků pro souhlásku m (ㅁ) a samohlásku u (ㅜ), finálu nemá. Druhá slabika 궁 kung se skládá ze znaků pro souhlásku k (ㄱ) v iniciále, samohlásku u (ㅜ) a finálu ng (ㅇ). Třetí slabika 화 hwa se skládá se znaků pro iniciálu h (ㅎ) a pro složenou samohlásku wa (ㅘ).

Hangül je velmi dokonale přizpůsoben korejskému jazyku, na druhou stranu není zcela fonetický (není pravda, že táž hláska vždy odpovídá témuž písmeni). Pravopis z roku 1933 jej sice částečně přizpůbil výslovnosti mluveného jazyka, postavil jej však **na morfematickém principu, tzn. tentýž morfém se píše ve všech slovech, kde se vyskytuje, stejně, i když se stejně nevyslovuje**. To se projevuje zejména u hláskových skupin, které se vyslovují zjednodušeně, ale toto zjednodušení se nezachycuje v pravopise.

Problém je zejména u složenin: např. výraz 칼날 „ostří nože“ se píše, jako by se vyslovovalo *kchalnal*, vyslovuje se však zjednodušeně *kchallal* (tedy jako by se psalo *칼랄). Cílem tohoto způsobu zápisu je, aby zůstala zřejmá struktura slova a obě části složeniny, 칼 „nůž“ i 날 „ostří“ se psaly tak, jak se píší samy o sobě.

Korejské slovníky v podobných případech uvádějí (v hranatých závorkách) i fonetický zápis hangülem přesně tak, jak se slovo vyslovuje.

Aktivní zvládnutí hangŭlu není součástí tohoto kursu a na testu nebude požadováno. Pokud byste se jej však chtěli naučit (je to opravdu velmi jednoduché), doporučuji tato dvě videa vytvořená Sŏulskou kyberuniverzitou.

<https://www.youtube.com/watch?v=OHcOyZl8iHY>

https://www.youtube.com/watch?v=nuKO_CsyY6U

(Video je korejsky s anglickými titulky.)

Pro psaní korejského písma na počítači je nejjednodušší použít některou online klávesnici. Je jich poměrně mnoho, osobně používám tuto:

<https://www.lexilogos.com/keyboard/korean.htm>

Pokud byste se však chtěli naučit psát hangŭl na korejské klávesnici (je to až neuvěřitelně jednoduché, a pokud chcete psát korejsky častěji, ušetří to spoustu času), podrobný návod pro instalaci klávesnice i samotné psaní je zde:

<https://www.90daykorean.com/typing-in-korean/>